

EDITORIAAL

Met de interviewreeks 'Senioren horen thuis in de gemeentepolitiek' sporen we je aan om in 2012 kandidaat te zijn bij de gemeenteraadsverkiezingen. Ook in dit nummer lees je een interview met een senior die volgend jaar voor een nieuw mandaat gaat. Een aansporing om dit voorbeeld te volgen...

Maar het hoeft niet altijd een echt mandaat te zijn. Ouderen kunnen ook binnen hun groep kennis en ervaring doorgeven aan jongeren door coaching. Hierover hadden we een gesprek met Mieke Vogels. En dan is er uiteraard ook nog de fotoshow van onze groene pluimentochten: de wandelvijfdaagse in West-Vlaanderen op de grens met Henegouwen en Frankrijk en het fietsavontuur in Mechelen en Rivierenland.

Beide tochten werden door vrijwilligers georganiseerd. En die vrijwilligers wil Groen!Plus bedanken! In West-Vlaanderen gebeurde dit met enkele bloementuilen.

‘Er zijn nog heel wat 80 plussers met panoramisch zicht!’

BRUSSEL – LIEFST HAD IK GHISLAINE DUERINCKX (60) IN WEZEMBEEK OPPEM GEÏNTERVIEWD, MAAR ZONDER MOBIPASS RIJD JE TEGENWOORDIG NIET MEER MET DE BRUSSELSE METRO. DUS ZOCHTEN WE SAMEN EEN TAFELTJE AAN HET SPANJELEIN, TE MIDDEN DE VOORTIJLENDE TOERISTEN. EN GHISLAINE BEGON TE PRATEN...

Eigenlijk heb aan het RITCS tekenfilm en animatie gestuurd, maar aan het beroep zelf ben ik nooit begonnen. Animatie was in die tijd (voor het computertijdperk) nog volledig handwerk, een echte slavenarbeid! Ik zie ze daar bij Dupuis nog altijd bezig. Urenlang geconcentreerd en in volledige stilte werkend. Niets voor mij. Ik ben dan maar productiesecretaresse geworden in de filmbranche. Daarna kwamen de kinderen. En sinds die het huis uit zijn, doe ik de administratie voor buurthuis ‘Bonnevie’ in Sint-Jans-Molenbeek.

Sinds 3 jaar ben ik één van de 7 Groenle provincieraadsleden, maar mijn eerste stappen in de politiek zette ik in Wezembeek-Oppem, de gemeente van de niet benoemde burgemeester François van Hoobrouck d’Aspre. Zelf ben ik geen gemeenteraadslid, maar ik behoor wel tot de Vlaamse fractie. De Franstaligen – inclusief Ecolo – vormen er de meerderheid, de Vlaamse raadsleden de oppositie.

In Wezembeek kiezen de mensen niet echt voor een partij, maar voor de Vlaamse of de Franstalige lijst. Binnen die oppositie zijn er weinig politieke tegenstellingen. Ook de leden van andere Vlaamse partijen zijn bv. gevoelig voor groene thema’s.

Tal van zaken die op de agenda komen, worden gekleurd door de communautaire tegenstellingen. Om iets te kunnen realiseren, verhuizen we sportieve en culturele zaken naar het gemeenschapscentrum. We doen ook zoveel mogelijk beroep op het Vlaams gewest, of op de ministers Smet en Bourgeois. Alleen op die manier ontsnappen we aan de talloze pesterijen.

Ik voelde al wel langer een affiniteit met Groen!, maar pas door deel uit te maken van de Vlaamse fractie zocht ik, na het debacle van 2003, contact met de partij en werd ik lid.

Van de Groenle provincieraadsfractie maak ik deel uit door opvolging. Bij de verkiezingen stond ik wel op de 2de plaats,

maar ik werd niet verkozen. Sinds het overlijden van de betreunde Willy Vanderstappen zet ik zijn mandaat verder. De provincieraad is een verademing vergeleken bij de situatie in mijn eigen gemeente. Sinds de opsplitsing van de provincie Brabant krijgen Vlaamse klachten er ook een eerlijke opvolging. Dat was vroeger wel anders. Of senioren in de (gemeente)politiek een evidentie zijn? Bij ons in Wezembeek Oppem is politiek vooral een bezigheid voor 55+. Er zitten slechts een drietal jongeren in de raad. Overigens, samen met de vergrijzing treedt ook een heel alerte groep 70+ naar voren. Er zijn zelfs nog heel wat 80+ met een panoramisch zicht!

EEN MIX VAN OUDEREN EN JONGEREN ZOU IDEEAAL ZIJN.

Niet enkel voor een goede vertegenwoordiging van de bevolking, maar ook voor het doorgeven van kennis en ervaring. Alleen al het politiek jargon dat gehanteerd wordt, is voor beginnelingen vaak onbegrijpelijk.

Gemeentepolitiek trekt jongeren minder aan, dat is juist. Maar heeft dat niet vooral te maken met de thema’s die erin aan bod komen? De meeste van die thema’s zijn generaliseerd. We – en zeker de jeugd – heeft nieuwe ijkpunten nodig. En ook de manier van communiceren is niet meer van deze tijd. Om geloofwaardig te zijn, moet politiek niet enkel

anders bedreven worden, er dient ook anders over gecommuniceerd. Jongeren herkennen zich niet in het politieke bedrijf. En ze hebben lak aan de politieke spelletjes.

Vroeger sloot men aan bij een partij omwille van het onderscheid in programma. Tegenwoordig vind je elk thema – zelfs het groene – terug in gelijk welke partij. Partijen verschillen nog nauwelijks.

Kunnen senioren in de politiek een eigen inbreng hebben? Uiteraard. Over de zaken die ons aanbelangen, hebben we een eigen mening, we zijn ervaringsdeskundigen.

Als de maatschappij veroudert, maar tegelijk mondig blijft, moeten senioren ook vertegenwoordigd zijn in de politiek. Omdat de politiek ook een spiegel moet zijn van de maatschappij.

Welke plus- en minpunten ik onthoud uit mijn provinciaal mandaat? Door deel uit te maken van de Groen!e fractie

leerde ik verbanden leggen en kreeg ik een beter maatschappelijk inzicht. Ik ontmoet ook heel wat mensen. En dat is meestal verrijkend.

Maar... er zijn ook minpunten aan verbonden. Als je je goed wil inwerken, vergt dat nogal wat tijd. En met tijd is het zoals met geld, je kan het slechts één keer uitgeven. Ook de uitoefening van je mandaat, vooral voor en na neemt veel tijd in beslag. Als provincieraadslid ontvang je karrenvrachten uitnodigingen. Je wordt geacht je overal te laten zien. Wat overigens nog niet zo onlogisch is. Mensen willen de persoon leren kennen voor wie ze gekozen hebben. Maar in de praktijk kan je niet overal tegelijk zijn en zou een delegatie beter zijn. Ik vind ook dat er een rangorde moet bestaan: kinderen en gezin gaan voor, politiek komt erbij.

Of ik me nog opnieuw kandidaat stel. Waarom niet? Als men me vraagt, ik blijf beschikbaar.

ENGS HAALT WEENSE DUIZENDPOOT NAAR BRUSSEL OM TE BEWIJZEN DAT 'ANDERS OUD WORDEN' ECHT WEL MOGELIJK IS !

Het Europees Netwerk Groene Senioren ENGS vindt het prima dat mensen ouder worden. Maar hun levenskwaliteit laat soms te wensen over. Een werkgroep van het Netwerk stelde indicatoren op om het gelukkig ouder worden te meten. Dat blijkt nogal wat verschillen te geven tussen de Europese lidstaten. De werkgroep maakte met de resultaten een witboek. Ze kozen ook een reeks voorbeelden van goede praktijken uit. Praktijken die ouder worden zonder zorgen mogelijk maken.

Eén van de auteurs is **Birgit Meinhard Schiebel**. Ze is voorzitter van de Weense Groene Senioren en ondervoorzitter van de Oostenrijkse afdeling van ENGS. Op vraag van Groen!Plus stelt ze de studie voor in

het Federaal Parlement in Brussel op **13 september om 10.30 u** (onthaal met koffie/thee vanaf 10u) Vertaling naar het Nederlands wordt voorzien. Groen! parlements lid **Wouter De Vriendt** zal reageren op de resultaten van de studie voor België en licht zijn initiatieven toe die het gelukkig ouder worden kunnen bevorderen.

Alle geïnteresseerden welkom.

Inschrijven en meer inlichtingen bij Hugo Van Dienderen Voorzitter Groen!Plus Wapenstraat 2 bus 2 2000 Antwerpen 03 288 77 47 GSM 0495 52 37 69 hugo.vandienderen@groen.be

Wie is Birgit Meinhard Schiebel?

Zoals de titel het zegt, deze 65-jarige Weense is een echte duizendpoot en dus van vele markten thuis. Van op-

leiding - of is het roeping? - is ze actrice, maar daarnaast was ze zowel actief in de reclamewereld als in het volwassenenonderwijs. Ze hield zich ook bezig met geheugentraining en was een tijdlang sociaal opbouwwerker. In 2001 stapte Birgit uit het beroepsleven over naar het vrijwilligerswerk. Ze trad toe tot het Rode Kruis en nam deel aan EU-projecten als Seven, Danube Networkers en Life Long Learning.

Sinds 2010 is ze voorzitter van de Interessengemeinschaft pflegender Angehöriger die zich zowel met de lichamelijke als de geestelijke opvang van nabestaanden inlaat.

In datzelfde jaar gaf ze, samen met enkele andere vrouwen, 'Grünen Altenrechten' uit.

ROOKVERBOD

Hoe zou Simon Carmiggelt, de peetvader van het cursiefje, een rookverbod in zijn kroeg hebben onthaald?

Carmiggelt, je kent hem toch nog. Het ironische, wat zagerige mannetje met het verfrommelde voorhoofd. Nu nog kan je op You Tube nagenieten van zijn wijsneuzige praatjes, 'kronkels' genaamd. Carmiggelt bedacht die 'kronkels' heel dikwijls bij een borrel, op café. En het is bekend dat hij daarbij wel eens een rokertje opstak.

Bij ons is vanuit bepaalde hoek fel geprotesteerd tegen het rookverbod dat op 1 juli is ingegaan. Maar hoe zou Carmiggelt op zo'n verbod hebben gereageerd? Zou hij gerepliceerd hebben met een cursiefje,

of zou hij de grove borstel hebben gehanteerd en 'Het Parool' –de krant waarvoor hij jarenlang de kunstrubriek verzorgde– als tribune hebben gebruikt om luidkeels zijn ongenoegen uit te schreeuwen?

Ach, ik denk niet dat het allemaal zo'n vaart zou zijn gelopen. Carmiggelt was een beminnelijk man, die de relativiteit der dingen klaar inzag. En die zich maar moeilijk liet verleiden tot een onvertogen woord.

Heel anders dus dan de reactie van nogal wat rokers bij ons, toen enige tijd geleden dat rookverbod inging. Het was verbazend met wat een heftigheid de rookverslaafden hun afhankelijkheid van het sigaretje toen met vrijheid van doen en

laten verwarden. Hoe volgens hen het voortbestaan van café en kroeg enkel kon worden gegarandeerd door de aanwezigheid van een kankerstokje.

En waarbij al wie het daar niet mee eens was, zijn behoefte aan pint en praatje dan maar elders moest gaan stillen.

Kroegloper Carmiggelt zou er vast wel wat over hebben losgelaten. Allicht gevat in een filosofische conversatie tussen een roker en een niet roker. Zonder fanatisme – want daar had ie 'n broertje aan dood- maar met respect voor mekaars standpunt. En met een knipoog naar de lezer.

WOUT

CURSIEFJE

Vrouwentribune

WERKENDE MAMA'S ZIJN EEN ROLMODEL VOOR HUN DOCHTERS

Als je in merg en been feministe bent, wordt het moeilijk om onverdacht bepaalde denkpijpen aan te boren! Maar zie, soms krijg je hulp vanuit een hoogst respectabele en onverdachte hoek.

Wat lees ik in De Standaard van 13 juli? De OESO, denktank van de Westerse industrielanden, doet de opmerkelijke suggestie om migranten EN vrouwen meer te laten werken en daarom de kinderopvang tot de leeftijd van drie jaar verplicht te maken.

Nochtans, sedert 1970 zijn Belgische vrouwen meer en meer aanwezig in het arbeidsproces. De tegenstelling tussen thuisblijvende en buitenhuiswerkende vrouw is normaal geen pijnpunt meer. Jonge moeders en vaders kunnen genieten van het recht om bij tijd en wijle thuis voor hun kinderen te zorgen. Maar er moet ook gewerkt worden! Dat is evident.

Er is zeker één groep vrouwen te weinig aan het werk. Vreemd genoeg wordt op hen niet gefocust. Té gevoelig en het is de eigen keuze van de vrouw, zullen sommigen zeggen. Maar het wordt echter problema-

atisch wanneer de vrouw zich opsluit in een wereldvreemd (lees Oosters) huiselijk decor en de impact op haar kinderen tastbaar negatief wordt.

Onderzoekster Ann Mc Munn* kwam tot de bevinding dat werkende moeders voor de meisjes een rolmodel zijn: "Het zelfvertrouwen, de verankering in de maatschappij, die hun moeders naar wie ze opkijken, uitstralen, lijkt stimulerend te werken".

Zelf kwam ik tot die conclusie door mijn ervaring als vrijwillige lesgeefster in een Turks gezin. Ik zou een dochter van dertien bijwerken. Haar resultaten in een witte betere school waren erbarmelijk. Goede wil en inspanning ontbraken niet. Moeder, in kافتان, ontving me met open armen. De dialoog met haar bleek echter onmogelijk. Na dertig jaar kende ze nog geen woord Nederlands; en ook de schoondochter was uit Turkije gehaald en sprak enkel Turks.

Naar waarheid heeft die opdracht mij een wrange nasmaak gelaten, maar ook het inzicht dat werkende moeders een pluspunt zijn.

In mijn directe omgeving te Gent vond ik daarvan de bevestiging. De

hardwerkende kruideniersvrouw bij ons op de hoek, die in Turkije geboren is, heeft twee op de vier kinderen met een universitair diploma. In de winkel schakelt zij moeiteloos over van Turks naar Nederlands en omgekeerd. Haar beroepsactiviteit biedt haar klaarblijkelijk een venster op de wereld. Ook de Turkse kapster in onze buurt straalt zelfvertrouwen uit, ofschoon de combinatie werk en kinderen niet gemakkelijk is. Met de kinderopvang wil het niet altijd lukken. Conclusie: Verplichte kinderopvang tot de leeftijd van 3 jaar is nog zo gek niet. Zijn we er wel rijp voor? Zijn ook de allochtone vrouwen er rijp voor? Zo niet, moeten we ze geen duwtje in de rug geven?

*Het artikel van Ann Mc Munn verscheen in De Morgen van 30 juli 2011

LENA BURM

Groen!Plus wandelde en fietste en deelde ook nu weer Groene Pluimen uit.

DE GROENE PLUMENTOCHTEN WAREN OOK DIT JAAR WEER EEN GROOT SUCCES. WEST-VLAANDEREN ORGANISEERDE IN JULI ZIJN 2DE WANDELTOCHT, IN ANTWERPEN GING BEGIN AUGUSTUS DE 1STE FIETSTOCHT VAN START.

In Kortrijk startte de wandeltocht vanaf het station en in Mechelen werd verzamelen geblazen in Jeugdherberg 'De Zandpoort'; in West-Vlaanderen waren we met een tiental, in Antwerpen steeg het aantal deelnemers tot boven de 30! In beide provincies stapten of fietsten Groen!leden een dagje met ons mee. Tijdens onze bezoeken, of bij de uitreiking van een groene pluim legden we weer heel wat nieuwe contacten. De Antwerpse Groenplussers waren bijzonder gul met negen groene pluimen. Groen!Plus West-Vlaanderen was wat selectiever met zijn pluimen. Het reikte er drie uit. Beide tochten kregen het bezoek van, of werden begeleid door Groen!e parlementsleden.

Bart Caron gidste ons cultureel door Kortrijk en Wouter De Vriendt reikte de 3de pluim uit in Menen. In Antwerpen was Kristof Calvo van de partij en vergastte PORA-voorzitter Louis Schoofs ons op een picknick.

Een verbroedering met Ecolo Menen/Menin bezorgde de West-Vlaamse wandeltocht een apart tintje. Luc Tiberghien, député wallon, woonde de pluimuitreiking aan een Franstalige bioboer bij en de regionale TV-zender Notélé maakte er een kort beeldverslag van. Tekst- en fotoverslagen over de beide Groene Plumentochten vind je terug op www.groen-plus.be.

wij willen fietsen; waarop wachten we nog?

aandachtig luisteren bij vzw De Steenschuit

lekker eten in het groen

fietsters in actie

verpozen met een drankje na een inspannende fietstocht

Hugo en Kristof schonken 3 groene pluimen op een rij: aan de Doederij, 't Sociaal Profijtje en het Orlandofonds

bezoek begijnhof in Kortrijk

een vleugje geschiedenis over de grens in Henegouwen

Wat is mooier: een zonnebloem of een hoogspanningspyloon?

Waar blijft de drank? Wandelen maakt dorstig!

verwonderd kijken naar historische sluis in Menen

Myriam Deloddere, OCMW secretaris van Wervik, ontvangt een groene pluim

Coaching? Dat doe je low profile!

DEURNE-ANTWERPEN – KOMKOMMERTIJD, ZEGGEN ZE. EN EINDE VAN HET PARLEMENTAIR JAAR. DUS TIJD OM UIT TE BLAZEN. MAAR ALS IK DE FLAT VAN MIEKE VOGELS BETREED, VRAAGT ZE DIRECT HOEVEEL TIJD WE HEBBEN. ‘OP EEN UUR KUNNEN WE DIT WEL AFLAPPEN’, ZEG IK GERUSTSTELLEND. ‘HA’, KNIKT ZE BEMOEDIGEND, ‘DAN KAN IK NOG EVEN DIE VRIJE TRIBUNE VOOR DE STANDAARD AFMAKEN. ER IS WEER TRAMMELANT OVER HET ‘LAWAAI’ VAN SPELENDE KINDEREN. EN DAAROVER WIL IK WEL EEN EI KWIJT.’

ALS ZE TERUG AAN TAFEL ZIT, KUNNEN WE HET HEBBEN OVER ‘COACHING’, HET ONDERWERP WAARVOOR IK GEKOMEN BEN. EEN THEMA WAAROVER MIEKE ALS ‘ANCIENNE’ ZEKER WAT TE VERTELLEN HEEFT.

Zilverblad: Heb jij destijds veel hulp gehad bij je eerste stappen in de politiek?

Mieke: Ik heb het allemaal zelf moeten uitzoeken en dat was ook niet zo verwonderlijk in 1985. Samen met Jos (Geysels) had ik mijn job opgezegd bij Elcker Ic. Ik zie me nog binnenkomen in het kantoortje van wijlen Ludo Dierickx, overigens: niet direct een gedroomde coach. ‘Meisje, wat kom je hier doen?’ vroeg hij. Ik zei dat ik verkozen was maar daar bleef het dan ook bij.

Toen ik Leo Cox (toen partijsecretaris) wat later een vraag stelde, antwoordde die gewoon: ‘Je bent nu verkozen, zoek het maar uit, hé!’ Dat was natuurlijk geen gemakkelijke situatie. Maar het bood ook extra kansen.

Er stond toen nog maar weinig op papier. Dus kon je creatief zijn en zelf mee een stuk van de boodschap bepalen. Het was een tijd van enorm hard werken.

Mijn interpellaties schreef ik bv.’s nachts!

In 2014 ben je geen kandidaat meer voor het Vlaams Parlement. Met jouw kennis en ervaring zou je dan nieuwe kandidaten kunnen coachen. Maar mensen moeten ook willen gecoacht worden. Hoe stel je jezelf dan op om een opening te bieden?

Dat is zeer moeilijk in de politiek en eigenlijk ook in het bedrijfsleven. Opvolgers willen zich meestal afzetten tegen hun voorgangers. Men roept ook alsmaar op tot verjonging en vernieuwing. Nieuwelingen willen zich dus profileren. Eigenlijk is het een haat-liefde-verhouding. Enerzijds wil je geen schoonmoeder spelen; maar anderzijds denk je bij momenten: ‘Doe dat toch niet!’, omdat je ooit dezelfde fout hebt gemaakt.

Tijdens onderhandelingen dachten we vroeger steevast dat

we 'breekpunten' moesten inbouwen. Wat bleek? Dat het een valstrik was. Breekpunten gunt men je gewoon niet. In de politiek gaat het om de macht.

Maar hoe vermijd je het schoonmoedereffect?

Als je zelf geen functie meer uitoefent, wordt het makkelijker, denk ik. Een stuk machtsverhouding valt weg. Hoewel... is uit het oog ook niet een beetje uit het hart?

Ik zou me in elk geval 'low profile' opstellen. Dienstbaar. Rustig ook. Zeker niet boos worden als iets fout loopt. Of in een soort oppositie vervallen. Net als in de opvoeding kan je niet op alle slakken tegelijk zout strooien.

Hoe zie je coaching dan: als vast begeleider, of eerder informeel, als de gecoachte erom vraagt?

Ik vind 'peterschap' een goede term. Een peter zie je niet alle dagen, maar je kan er wel beroep op doen. Het is iemand die je volgt van op afstand en het goed met je voor heeft. De hij of de zij in kwestie koestert zelf ook een stukje fierheid als jij scoort...

Zoon of dochter van een politicus, is dat niet de beste coaching?

Dat geldt niet enkel voor politici, maar ook voor dokters en zelfs in de kunst. Het heeft te maken met het feit dat je vroeg vertrouwd raakt met een bepaalde manier van denken en doen. Maar het zit ook in de genen! Door de mediativering wordt dat fenomeen nu uitvergroot, maar het is altijd zo geweest. Nu... ik zie onze Nelle of onze Anke nog niet direct in de politiek stappen, hoor! Maar sociaal betrokken, zijn ze zeker.

Kan de partij zelf geen stuk ervaring van ex-mandatarissen formaliseren? Bij Ecolo gebeurt dat via Ecotopia.

Bij Groen! hebben we het daar moeilijk mee. Het hangt er ook vanaf hoe mensen hun mandaat afgeven. Soms treedt daar nogal wat verzuring op, omdat ze hun nek hebben uitgestoken en na een relatief korte periode terug bij 'af staan'. We zijn een kleine partij die ex-mandatarissen niet zomaar een nieuwe job kan bezorgen. Maar toch, het loont de moeite een band te bewaren om opgedane kennis niet te laten verloren gaan.

Ik heb in 25 jaar een heel netwerk aan contacten opgebouwd. Het zou doodjammer zijn mochten die voor mijn opvolg(st)er verloren gaan.

Zie je, buiten afzwaaiende mandatarissen, ook nog andere aanknopingspunten?

Die zijn er, maar het zijn niet meer dezelfde als vroeger. Wij kwamen uit de nieuwe sociale bewegingen, maar wat stellen we vast? Groeperingen als de Fietsersbond e.a. zijn intussen gevestigde waarden, maar tegelijk gerecupereerd. Als er politiek iets nieuw in de lucht hangt, worden die vooraf gecontacteerd door cabinetards die hen waarschuwen niet teveel misbaar te maken. Hun subsidies zouden er anders wel eens kunnen onder lijden. Die groeperingen zijn dus een stuk volgamer geworden. Maar anderzijds heb je nieuwe actiegroepen, rond het Lappersfortbos, de patattentrekkers (sic), de mensen die opkomen voor het Sint-Annabos, EVA ook, de beweging voor meer vegetarische voeding. Dat zijn nu de groepen waarmee contact dient gehouden.

NIEUWSFLITSEN

* Biomarkt in Heist-op-den-Berg

Groen!Plus heeft een boontje voor bio-markten. Na Berlaar gaven we ook in Heist-op-den-Berg het goede voorbeeld. Samen met de plaatselijke Groen!kern knokten we 's morgens vroeg voor een goed plekje op de jaarlijkse 'vodde- of boerenmet'. Deze populaire bio-markt zorgde ook dit jaar weer voor een ware volkstoeloop. Ons standje 'Geef BIO meer kansen' trok heel wat aandacht en onze petitie om de btw op bio te verlagen naar 6% kreeg ongeveer 100 handtekeningen van marktbezoekers. Over die verlaging van de btw werd verhit gediscussieerd met bio-bakker Jacques Cochez. Binnen de sector is men vreemd genoeg niet onverdeeld gelukkig met dit soort bevoordeling...

Wie ook veel succes had, was Marlies Lejuste, die haar hele voorraad zelf-geslingerde honing in de kortste keren over de toonbank zag gaan! Medewerkers en ondertekenaars van de petitie kregen een geurig kopje Fair Tradekoffie of -thee aangeboden. Er werd ook gepast aan netwerking gedaan. De deelname van Groen!Plus en Groen!

aan dit marktgebeuren was een groot succes. Jong en oud(er) werkten goed samen en Groen! Heist-op-den-Berg had de deelname vooraf uitstekend voorbereid.

Welke andere Groen!kern neemt in het najaar deel aan een bio- of boerenmarkt? Laat het ons weten en Groen!Plus springt bij voor de organisatie!

* Groen!Plus Oost-Vlaanderen

NIEUW BESTUUR

Op 8 juli jl werd een nieuw bestuur verkozen. Voorzitter wordt Sylvain Lockfeer. Ondervoorzitter is Jos Deraedt en Werner Dejonghe is secretaris met Guy Willems als penningmeester.

GESLAAGDE NATUURWANDELING

Groen!Plus Oost-Vlaanderen organiseerde op 9 juli jl. een uiterst geslaagd bezoek aan de Kreken van Saleghem, een gebied dat door Natuurpunt beheerd wordt. Sylvain Lockfeer was gastheer en gids.

Meer over natuurgebied Panneweel vind je op www.panneweel.be

* Groen! Plus West-Vlaanderen

WANDELING OP DE HOGE BLEKKER

Op 28 augustus, de laatste dag van het groene zomerweekend, werd gewandeld met ruim 25 deelnemers in het duingebied van de Hoge Blekker in Koksyde. Vooraf werd een lekkere visschotel verorberd om dit hoogste duin van de Belgische kust aan te kunnen. De gids was opnieuw Robert Claes. Na een afzakkertje op het terras van het nabij gelegen gemeentelijk zwembad werd een leuke West-Vlaamse zomer afgesloten.

* Groen!Plus Vlaams-Brabant

Op 1 oktober 2011 wordt gewandeld met een gids van de vrienden van het Heverleebos in het natuurgebied "de doode bemden", een overstromingsgebied tussen de Dijle en de Yse.

Afspraak om 9u.30. Na de wandeling is er een etentje in het vegetarisch restaurant Safran. Tevens wordt er een groene pluim uitgereikt aan Piet Dedecker, de bezieler van dit natuurgebied.

Inschrijven en bijkomende info bij Mieke Matthys via miekematthys74@hotmail.com, tel: 016 464347 gsm 0474588666

OUDERENWEEKCAMPAGNE 'GOED WONEN VAN LEVENSBELANG!'

De Vlaamse Ouderenraad, het adviesorgaan van de 60-plus-sers, lanceert op 30 september 2011 in het Vlaams Parlement de nieuwe Ouderenweekcampagne 'Goed wonen van levensbelang!'. Op deze themadag worden lokale ouderenadviesraden en afgevaardigden van de ouderenorganisaties uitgenodigd om kennis te maken met het thema. Diezelfde dag worden enkele sprekers uitgenodigd die een toelichting komen geven rond 'Wonen in armoede'. Bovendien kunnen de deelnemers ook kennis maken met enkele goede praktijkvoorbeelden.

Meer informatie

*Kathy Louagie, Stafmedewerker Vlaamse Ouderenraad
tel. 02 209 34 52 of kathy.louagie@vlaamse-ouderenraad.be
www.vlaamse-ouderenraad.be/www.ouderenweek.be*

VORMINGSCURSUS 'WERKEN MET GROEPEN VRIJWILLIGERS'

Wanneer? 15, 22 september en 10 oktober 2011

Voor wie? De cursus staat open voor coördinatoren/leidinggevenden van vrijwilligers. Max. 2 deelnemers/organisatie.

Begeleiding: Frank Vanderheijden, Stichting Lodewijk de Raet

Waar? Huis van de Sport, Boomgaardstraat 22, 2600 Berchem

Inschrijven? Via www.provant.be/welzijn met vermelding van je naam, functie, organisatie, adres, tel. en mailadres.

Deelname is gratis, maar vooraf inschrijven is verplicht.

Koffie, broodjesmaaltijd en syllabus zijn voorzien.

REAKTIES

Wil je reageren op een artikel uit dit Zilverblad? Of heb je een idee voor een artikel voor de volgende nummers?

Of wil je meer informatie over een bepaald onderwerp?

Neem dan contact met ons via Hugo Van Dienderen, Wapenstraat 2 bus 2, 2000 Antwerpen tel. 03 288 77 47 GSM 0495 52 37 69, mail: hugo.vandienderen@groen.be

LIDGELD

De leden van Groen! die 55+ zijn, worden automatisch bij Groen! Plus gerekend en ontvangen Eco-zine (voor alle leden Groen!) en ook dit Zilverblad.

Lid van Groen! word je door storting van 10 euro op rekening van Groen! 001-0983681-80.

colofon

Zilverblad is een uitgave van GROEN!PLUS. Verschijnt 4x per jaar in maart, juni, september, december. Gedrukt op cyclusPrint, papier van 100% gerecycleerde vezels.

v. u. : Hugo Van Dienderen, Wapenstraat 2 bus 2, 2000 Antwerpen

EINDREDACTIE : Violette Vansteelandt

WERKTEN MEE AAN DIT NUMMER : Hugo van Dienderen, Walter Decoene, Violette Vansteelandt, Tony Cooreman, Lena Burm, Mieke Vogels, Ghilaine Durinckx, Mieke Matthys, Werner Dejonghe, Rik Carmen

REDACTIERAAD : Violette Vansteelandt, Hugo van Dienderen, Walter Decoene, Frans Coenen, Lena Burm

FOTO'S : Walter Decoene

LAY-OUT : CitroenCitroen - DRUKKERIJ: druk in de weer

www.groen-plus.be